

ního řízení v jejich celistvosti a vzájemné souvislosti a ve spojení se zjištěným neuropatickým zatížením obžalovaného byl napovězen stav, odpovídající pomatení smyslů podle § 2 písm. c) tr. zák. ve smyslu shora vyloženém a byly tu tudíž předpoklady pro druhou dodatkovou otázku. Předpis § 319 tr. ř. nebyl tudíž porušen, naopak byla mu napadenou otázkou dodatkovou zjednána platnost a jen výrokem porotců mohlo býti zjištěno, zda tu bylo skutečně tvrzené přerušení vědomí či nebylo. Není tu proto podkladu pro dovolávání se důvodu zmatečnosti čís. 6 § 344 tr. ř.

Čís. 3548.

Ustanovení § 40 zákona o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863 o promlčení platí i o promlčení přečinů proti bezpečnosti cti podle § 493 tr. zák. a § 1 tiskové novely; i tu jde o trestné činy spáchané obsahem tiskopisu.

Předpokladem předpisu § 12 odst. první tisk. nov. o stavení promlčení jest totožnost skutku a různost odpovědných osob, nikoliv různost skutků v příčině jedné a téže osoby odpovědné.

Povšechné vinění ze sociální tvrdosti a z rozporu v jednání jako politik a soukromník jest veřejným haněním podle § 491 tr. zák.

(Rozh. ze dne 27. června 1929, Zm I 95/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zrušil v neveřejném zasedání ke zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 18. prosince 1928, č. j. Tk 157/26, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti ve smyslu §§ 488, 493 tr. zák. a § 1 tiskové novely, napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný z moci úřední podle § 290 (1) tr. ř., a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl. Zmateční stížnost poukázal na toto rozhodnutí.

Důvody:

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, zkoumaj (podle § 290 tr. ř.) spisy ke zmateční stížnosti obžalovaného, shledal, že poukazují okolností rázu procesuálního k tomu, že bylo trestního zákona na újmu obžalovaného nesprávně použito. § 40 zákona o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863 má zvláštní promlčení pro trestné činy spáchané tiskopisem. Podle tohoto zákonného ustanovení je i tehda, když podle zásad trestního zákona nenastalo ještě promlčení takového činu, vyloučeno všeliké další stíhání, prošlo-li od času, kdy byl tiskopis vydán nebo bylo započato ve zdejších zemích s jeho rozšiřováním, šest měsíců, nebylo-li po tu dobu proti žádnému z vinníků zavedeno stíhání soudem trestním v těchto zemích, ač se tak státi mohlo, nebo nebylo-li v zahájeném řízení po takovou dobu pokračováno. Táž pravidla platí

i o promlčení přečinu proti bezpečnosti cti podle § 493 tr. zák. a § 1 tiskové novely, vždyť i tu jde o trestné činy spáchané obsahem tiskopisů. V souzeném případě jde o takový přečin; podle spisů Tk 157/26 krajský soud v Litoměřicích konal ke stíhacímu návrhu soukromého obžalobce ze dne 7. listopadu 1926 přípravné řízení proti obžalovanému, zařídil dne 21. ledna 1927 provedení různých oběma stranami navržených důkazů, a dne 14. února 1927 opatření osobních výkazů obžalovaného; veškeré tyto spisy a protokoly došly — vyjmouc trestní list (což nepadá dále na váhu) — v době do 24. února 1927. Od té doby nebylo v zahájeném vyhledávání pokračováno až do 19. září 1927, kteréhožto dne bylo přípravné vyšetřování ve smyslu § 112 tr. ř. prohlášeno za skončené a soukromý obžalobce byl vyzván, by ve smyslu § 112 tr. ř. do 14 dnů podal spis obžalovací. Z tohoto obsahu spisů vysvítá, že »po dobu více než šesti měsíců« v zahájeném řízení pokračováno nebylo«. Za pokračování nelze pokládati ani v připojeném spise Tk 158/26 obsažený zřejmě mylný záznam ze 24. června 1927, že řízení Tk 157/26 je skončeno a soukromému obžalobci dána lhůta k podání obžaloby, ani v témž spise obsažené sdělení ze dne 21. července 1927, že obžaloba Tk 157/26 dosud podána nebyla, vždyť úkony tyto nesloužily k pokračování v řízení Tk 157/26, nýbrž jen v řízení Tk 158/26. Takovýto faktický klid trestního řízení po dobu stanovenou v § 40 tisk. zákona, jemuž soukromý obžalobce opomenul zabrániti příslušnými návrhy, má v zápětí vyloučení veškerého dalšího stíhání, pokud jest splněna ještě další v § 40 tisk. zákona stanovená podmínka, že »v zahájeném řízení proti obžalovanému pokračováno býti mohlo«. Bude-li i tento další zákonný předpoklad dán, jež bezpečně zjistiti nejvyššímu soudu nelze na základě negativního obsahu spisu, nastane účinek v § 40 tisk. zákona stanovený. I bylo proto napadený rozsudek zrušiti podle § 290/1 tr. ř. jako zmatečný a, ježto rozhodnutí zrušovacího soudu ve věci samé, jak dovozeno, se státi ještě nemůže, za předpokladů § 5 novely k trestnímu řádu věc vrátiti soudu prvé stolice již v zasedání neveřejném, by ji znovu projednal a rozhodl.

Aby se nalézací soud, kdyby snad promlčení podle § 40 tisk. zák. vyřídil záporně, uvaroval některých vad ve zrušeném rozsudku se objevivších, připomíná se z opatrnosti a v zájmu úplnosti k opravným spisům stran toto: Pokud v obžalovacím spise, podaném po uplynutí šesti-nedělní lhůty § 530 tr. zák., pozastaveny byly některé části článku, které v původním včas podaném stíhacím návrhu obsaženy nebyly, nastane ohledně těchto nově uvedených částí zánik práva žalobního podle § 530 tr. zák. Názor soukromého obžalobce, že přichází k platnosti předpis § 12 odst. 1 tisk. nov. o stavení promlčení, není správný; předpokladem tohoto předpisu jest totožnost skutku a různost odpovědných osob, nikoliv různost skutků v příčině jedné a téže osoby odpovědné. Dále by bylo k obsahu zrušeného rozsudku připomenouti toto: Základním úkolem nalézacího soudu jest, by při přečinu proti bezpečnosti cti zjistil pravý obsah a smysl pozastavených statí. Tento výrok musí býti především v rozsudku přesně obsažen a náležitě odůvodněn a z tohoto výroku lze pak vycházeti při dalším zkoumání otázky, jakou skutkovou

podstatu dotyčný obsah naplňuje a zdali se obžalovanému podařil důkaz pravdy čili nic. Po této stránce však zrušený rozsudek nevyhovuje zákonu, obsahuje naopak po jakési předchozí reprodukci průvodního materiálu a částečném jeho hodnocení závěr, že se obžalovanému důkaz pravdy nepodařil, ba v plném rozsahu zdařiti ani nemohl, poněvadž »závadné výroky, kterými se obviňuje soukromý obžalobce z nesociální tvrdosti, z rozporu mezi jeho jednáním jako politika a soukromníka a z bezohlednosti při vedení exekuce, jsou jen dedukcemi dalšího rozsahu, než by je mohl prokázati jediný případ právě zmíněné exekuční věci z roku 1912«. Tato věta by mohla poukazovati k tomu, že podle názoru soudu je soukromý obžalobce, obzvláště co se týče nesociální tvrdosti a rozporu v jednání jako politik a soukromník, viněn zcela povšechně, bez uvedení určitých skutečností z opovrhlivých vlastností nebo z opovrhlivého myšlení; takové vinění spadalo by pod veřejné hanění podle § 491 tr. zák. Leč přes to soud kvalifikuje tyto výtky podle § 488 tr. zák., což zase poukazuje k tomu, že v oněch částech článku, blíže ovšem v rozsudku neuvedených, spatřuje vinění z určitého nepočetného nebo nemravného činu sdělením smyšlených nebo převrácených skutečností, tedy snad vinění, že soukromý obžalobce jen v jediném konkrétním případě, a to právě způsobem vedení exekuce, projevil nesociální tvrdost a rozpor v jednání jako politik a soukromník. Jasný a přesný výrok v tomto směru jest nezbytný, neboť jen na podkladě takového výroku lze bezpečně řešiti otázku, zdali a v jakém rozsahu důkaz pravdy je přípustný, pokud se týče zdali se tento důkaz podařil, čili nic. Rozsudek ani blíže neuvádí, ze kterých jednotlivých míst článku ony výtky soukromému obžalobci prý učiněné vyvozuje, ani neuvádí bližší odůvodnění, jak ke zjištění tohoto smyslu článku dospěl. I po této stránce bude se tedy soudu (kdyby došlo k novému rozhodnutí ve věci samé) uvarovati vad v zrušeném rozsudku obsažených; vždyť jen následkem těchto vad se pak mohlo státi, že obžalovaný, vykládaje si smysl článku samostatně, doličuje na podkladě libovolně sestrojeném, že jednotlivé výtky nejsou vůbec urážkami ve smyslu trestního zákona, pokud se týče, že se mu ohledně nich důkaz pravdy podařil. Na veškeré tyto vývody zmateční stížnosti odpovídati bylo by zbytečným, ano prozatím přesně a jasně z rozsudku nevysvítá, ve kterých částech článku obsaženy jsou urážlivé výtky a jakého rázu a významu pak tyto výtky vlastně jsou.

Čís. 3549.

K přečinu podle § 72 I č. 7 zák. ze dne 14. července 1927, čís. 126 sb. z. a n. stačí po stránce subjektivní zaviněné jednání proti zákazu zákona.

Zákaz zákona týká se i podávání alkoholických nápojů cizozemcům; omyl v tomto směru nevyvíňuje.

(Rozh. ze dne 27. června 1929, Zm I 219/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu